

[Kurt Brauer.]

ceræs og persondyrkelsestendenser hos de unge mennesker, som giver sig ind i idrætslivets glæder. Disse de bedste ledere og disse de bedste lærere i vor folkeskole må understøttes af al kraft. Det er den slags mennesker, som også ved, at der er noget, der hedder idrætslivets brummere; ligesom der findes brummere i sangtimerne, findes der i gymnastiktimerne på visse dårlige skoler og hos visse dårlige lærere brummere, folk, der er sat til side, og som ikke opnår den anerkendelse og den glæde, det er at være med på trods af éns handicap i den pågældende forbindelse.

Så kort i virkeligheden kan jeg holde min tale; dog vil jeg lige til slut have lov at gøre opmærksom på, at de tipsmiddeltanker, som ministeren ligesom bebuder i sin tale, er noget, vi ser på med nogen nervøsitet, sådan som det er lagt frem indtil videre. Betænkningens ord om tipsmidlerne vil vi prøve nøje at gennemlæse endnu en gang. Vi er nemlig, som også den konservative ordfører var det, noget nervøse for, at der i det, ministeren bebuder, ligger en tendens til en forfordeling af anden ungdomsaktivitet, at der ligesom ligger en forskrining af anvendelsen af tipsmidlerne til bagdel for nogle, som får i dag, og også til bagdel for den øvrige ungdomsaktivitet, der ligger i de mere ideologisk prægede korps som spejderkorps, politiske ungdomsforeninger osv., osv.

Ministeren og befolkningen vil altså møde SFere rundt omkring i landet dér, hvor SFere sidder i nærheden af penge-kasser, som er parat til at åbne for disse penge-kasser og også dele ud af midlerne til disse ædle formål, som er til debat her i dag, men man vil nok i stigende grad møde SFere, som kun deler ud af pengene på betingelse af, at tendenser, som af og til synes at få lidt for stor magt over idrætsverdenen, også effektivt bliver bekæmpet.

Ministerens ord om, hvad det er, man skal bruge penge til, må jeg tilslutte mig og understrege, at jeg tror, man med megen forsigtighed skal dele penge ud til en hvilken som helst konkurrencepræget idrætsform.

Efter denne debat må der et udspil til fra idrættens egne folk, et tilbud om, at de, ligesom alle andre samfundsgrene har forsøgt det gennem 1960erne og 1970erne, vil være med til at nedbryde det, der hedder konkur-

renceræs, nedbryde persondyrkelse og idoldyrkelse, af al deres magt. De gode ledere inden for dansk idræt ved bedst selv, hvor usundt det kan være, hvis alt bliver samlet omkring idoldyrkelse, persondyrkelse og konkurrenceræs, de ved det bedst selv og er dem, der bedst kan komme med et udspil til, hvorledes de vil hjælpe os med at lade sig integrere i det øvrige samfunds bestræbelser på at nedbryde alt, hvad der stikker hovedet for langt frem af den slags ubehagelige tendenser, som jeg kunne referere fra et par avisartikler, jeg har gemt.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti er glad for, at vi får denne debat om idræt og friluftsliv, og vi håber, at resultatet af denne dag ikke bare bliver en masse pæne og velmenende ord om debattens emner, men at den må resultere i en større forståelse for betydningen af idræt og friluftsliv og for det idébetonede børne- og ungdomsarbejde, en forståelse, der giver sig udslag i, at de penge, der gives til disse formål, er vel anvendt, og at det er nødvendigt, at samfundet hjælper også økonomisk.

Kristeligt folkeparti lægger stor vægt på, at der bliver givet et varieret tilbud om idræt og friluftsliv til borgere i alle aldre og samfundslag, og at samfundet værdsætter og honorerer det arbejde, der gøres i det idébetonede børne- og ungdomsarbejde.

I en tid, hvor arbejdstiden nedsættes og fritiden udgør en stadig større del af vor tilværelse, er det vigtigt, at vi fra samfundets side medvirker til, at denne fritid kan blive så positiv som muligt, og vi kan bl. a. sørge for, at der stilles en række fritidsfaciliteter til rådighed, og være parat til at støtte økonomisk.

Vi finder det naturligt, at den enkelte borger selv yder en økonomisk indsats, men jeg tror ikke, det er rigtigt, når det hævdes, at hver borger selv må betale, hvis man vil dyrke idræt eller deltage i foreningsarbejde. Hvis vi er interesserede i, at tilbuddet om at deltage og være aktiv skal have en reel mulighed for at blive efterkommet, må vi også økonomisk sørge for, at denne mulighed kan blive virkelighed.

Der øves en stor idealistisk indsats fra ledernes side, og mange bruger næsten al deres fritid og kræver ikke noget for det. Sådan skal det også være, vi finder det vig-